

Chcete najít duši Brna? Hledejte ji v dešti. Když dlouho prší a trpělivost Kníničské přehrady přeteče, takže v burácení vody ani největší z brněnských pábitelů Jiří Kratochvíl nedokáže zachytit ozvěnu zvonů na věži zatopeného kostela, když žirafy na vrcholku Mniší hory pobíhají čvachtavým bahnem a krokodýli ukazují svou kabelkovou kůži, když nad východním krajem Brna táhnou mlhy z hloubi žlebů Moravského krasu a na břehu Říčky, napájené vývěry podzemních vod, skřehotají vodníci speleologové, když se ze severu valí vlny Svitavy-Bikavy, jejíž čokoládový proud bere kdejakou špínu ze zahrádek od Blanska po Adamov, aby pak po povodni povlávaly igelitové vlajky na všech vrbinách, tehdy se vydejte napříč Brnem. Tančete mezi kalužemi, sledujte vodopády mizící v městské kanalizaci, utíkejte po ulicích v pětiúhelníku mezi Zderadovým sloupem, kam sahalo středověké městské právo, odkouzlenou Vaňkovkou, v jejíž výlohách můžete spatřit lesk dělnického potu a světlo jisker, pavilonem A, tou nejkrásnější brněnskou katedrálou, kupolí Hvězdárny, která je mostem do nebe a přitahuje exhibicionisty i zamilované, vilou Tugendhat, jejíž onyxové zdi se hádají s rozpadlými schodišti a socialistickým linoleem. A když najdete jenom šed, vůni hlíny a podzimu, pak jste zatím špatně hledali. V zahradách nad klášterem kapucínů, promočení a vlhčí čekejte do tmy na přívětivé přízraky mnichů, kteří si jdou oddechnout od věčného proudu turistů – toho veletoku zvědavosti, hlubšího než je spánek vysušených mumií. Možná se k sešlosti přidají i bratři některých dalších řádů: agustinianů, františkánů, minoritů či premonstrátů, neboť Ti všichni vědí o duši své. Jenže lidská duše není duše města! Neporadí Vám ani kosti mamutů a jejich lovců, kterých se poblíž bývalých městských hradeb, v uličkách v okolí Příkopu a Francouzské, našlo skoro tolik jako lebek v kostnici pod Jakubským náměstím. Jsou místa na světě, která Vám svou duši přenechají snadno. Duše Brna však připomíná nezralou lásku, tajuplný ostrov a let dvouplošníkem v bouři. Čím víc ji budete hledat, čím usilovněji budete kutat v hlubinném dole jejího tajemství, čím častěji budete stoupat na majáky, odkud je vidět až za nejzazší hranici světa, tím více vám bude unikat! A se splepenými vlasy vystoupíte až na Petrov, na jednu z jeho neogotických věží, a rozhlédnete se po všech nočních světlech, po té brněnské žilnatině, po světélkujících záhybech střev, kterými se za zvuku Janáčkových oper a za rašení Mendelova hrachu a za jinotaji metafor Skácelových básní a za strohostí fasád Fuchsových hotelů prohání páchnoucí zástupy nestrávených aut. Každé město má své srdce, svůj mozek, střeva i duši ... a konec. Už to víte?

Nezapomeňte!

Volnost

